

Det ka' da ikke være så svært...?

Heilesen, Simon

Publication date:
2002

Citation for published version (APA):
Heilesen, S. (2002). *Det ka' da ikke være så svært...?*. Paper præsenteret ved Temadag om IT i undervisningen, København, Danmark.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@kb.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Temadag om IT i undervisningen

*Arrangeret af: Roskilde Universitetscenter, Den Kgl.
Veterinær- og Landbohøjskole samt Ingeniørhøjskolen i
København*

Position paper

Det ka' da ikke være så svært ... ?

Simon B. Heilesen

Roskilde Universitetscenter

simonhei@ruc.dk

<http://www.ruc.dk/~simonhei>

Ingeniørhøjskolen, 1.10.2002

Jeg underviser på nettet. Så jeg er til stede hver dag, hele dagen - og natten med - i de studerendes arbejde på RUC's åbne master-uddannelse i Computer-mediated Communication (MCC, <http://www.mcc.ruc.dk/>). Uddannelsen er baseret på RUC's særlige pædagogik, hvor den centrale aktivitet er tværfagligt problem-orienteret projektarbejde udført af studerende, som arbejder i grupper. Sommetider arbejder en studerende dog alene og udgør således en énmandsgruppe i RUC's egenartede terminologi, hvor individuel indsats angiveligt ikke er defineret. Men som regel har den enkelte MCC-studerende andre studerende at tale med, og underviserens (vejlederens) opgave til hverdag er derfor at overvåge snarere end at lede diskussioner og arbejdsprocesser. Underviseren kommer især på banen i forbindelse med de regelmæssige delafleveringer, som erstatter de fysiske vejledningstimer, samt naturligvis ved bedømmelse af projektopgaverne. Og det hænder da, at de studerende spontant tager kontakt med vejlederen. Der er naturligvis også grund til at gribe ind, hvis arbejdsprocessen tilsyneladende går helt i stå eller kører af sporet.

Kollegial supervision er indbygget i det system, vi anvender til MCC-uddannelsen (BSCW, <http://www.bscw.de/>). Når jeg giver mig til kende i systemet, kan alle de øvrige vejledere og samtlige studerende se, hvad jeg skriver, ligesom jeg kan se, hvad de skriver. Der er således rig mulighed for at studere kollegernes måde at drive vejledning på. Der er ganske store forskelle at finde, såvel i den enkelte vejleders aktivitetsniveau som i måden vedkommende kommunikerer med de studerende. Yderpunkterne er den "reaktive vejleder", som stort set kun gør det, som han eller hun bliver bedt om, og den "proaktive", som hele tiden synes at være ét trin foran de studerende i arbejdsprocessen. Den proaktive vejleder formår at give en kommentar, et link eller en litteraturhenvielse, der lige præcis støtter de studerende på det aktuelle stadie uden at gribe styrende ind i processen. Samme type vejleder har også talent for at stille spørgsmål, der udfordrer til diskussion og

refleksion snarere end til hurtig besvarelse. Den proaktive vejleder er desværre sjælden, og vi andre misunder ham eller hende.

Det korte svar på titlens spørgsmål: "Det ka' da ikke være så svært ... ?" er derfor: "Jo, det ka' så!" Netbaseret undervisning har 15 eller flere år på bagen. Der er efterhånden skrevet en del bøger om, hvordan man praktiserer netbaseret undervisning, og på WWW kan man finde mængder af sider med råd om, hvordan man bliver en god "moderator", og hvordan man i det hele taget skal gribe netbaseret undervisning an. Men den sande Zen-ånd, også i pædagogik, er, at man skal opleve i stedet for blot at tale om. De fleste af dagens netundervisere er tumlet ind på scenen med ingen eller kun ringe forberedelse til en undervisningsform, som faktisk er temmelig forskellig fra den vi - for manges vedkommende nødtørftigt - er blevet uddannet til gennem universitetspædagogiske- og andre efteruddannelseskurser. Derfor er der brug for at høre om andres erfaringer og for at få stillet kritiske spørgsmål til dem og ikke mindst ens udlægning af egen praksis; spørgsmål der kan give anledning til refleksion.